

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ישראל ויס ז"ל

בן אסתר ויהודה

נולד בירושלים

בתאריך י"ח בשבט תשי"ד, 22/1/1954

התגורר בירושלים

התגייס באוגוסט 1972

שרת בחיל השריון

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

י"ג בתשרי תשל"ד, 9/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 2 שורה: 2 קבר: 10

הותיר אחריו הורים ושלושה אחים

בן 19 בנופלו

קורות חיים

ישראל, בן אסתר ויהודה, נולד ביום י"ח בשבט תשי"ד (22.1.1954) בירושלים. הוא גדל והתחנך בעיר הולדתו, תחילה בבית-הספר היסודי לדוגמא "עוזיאל" ואחר-כך בבית-הספר התיכון הדתי "הימלפרב". ישראל גדל בבית מסורתי, שהקנה לבניו ערכים של אהבת העם ואהבת ארץ-ישראל. מילדותו למד ישראל אורחות חיים של אהבת הבריות, כיבוד אב ואם והקפדה במצוות. עקרונות אלה ליוו אותו במשך כל חייו, לכל מקום שאליו הגיע. הוא לא שינה ממנהגיו, לא בבית-הספר ואף לא בתנאים הקשים של החיים בצבא, ואף יותר מכך - בקרב.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מתוך שלמות פנימית מלאה היה תמיד מלא כבוד והערכה לאדם כאדם. הוא הקפיד בכבודם של אנשים וידע תמיד להאיר פנים, להקשיב, ולסייע לזולת לכשנתבקש. ישראל היה נער רגיש, שלבו היה קשוב למצוקותיהם של אנשים. הייתה בו רגישות מיוחדת לגבי בני משפחתו. עוד כשהיה ילד, נהג לעזור לאמו בעבודות הבית, אף בלי שהתבקש וכשסיים עבודתו היה עוד טורח ומכין לה כוס קפה ועוגה, ומגישם לה באהבה ובהערכה. בבית-הספר התיכון "הימלפרב", הגדיר אותו מחנכו כ"לב הכיתה", ואם בכיתתו היה הלב, הרי בשכונתו היה הנשמה. ישראל היה אהוב ונערץ על רוב ילדי השכונה. רבים נהגו לבוא אליו ולהשיח את לבם לפניו. הוא ידע להקשיב בתשומת-לב אוהדת ולסייע בעצה ובמעשה לחבר שנמצא במצוקה. לאחר מותו הרגישו רבים מהם כאילו התרוקנו חייהם מתוכן. ידיד טוב שלו אמר לאמו: "אמא, אין לי כלום. אין עוד מי שיקרא לי לצאת".

ישראל גויס לצה"ל בתחילת אוגוסט 1972 והוצב לחיל השריון. לאחר סיום הטירונות השלים מספר קורסי-יסוד במקצועות השריון ולאחר שסיים בהצלחה, החליט להתנדב לפלוגת הסיור של החיל. כבר באימונים הראשונים התבלט ישראל משכמו ומעלה כחייל וכאדם. במסע הניווטים הראשון היה זה ישראל שנטל על עצמו ללכת בראש קבוצתו. בביטחון רב ובמיומנות הוביל את חבריו, כשהוא קורא במפה ומתמצא בשטח ללא טעות ובמהירות של מנוסה ובקי. במחלקתו שימש בתפקיד אחראי, ומילא אותו ביעילות ובנאמנות. הוא דאג לעדכן את מחלקתו בכל האינפורמציה לגבי המשימות שיוטלו עליה, ואמנם מחלקתו הייתה תמיד מאורגנת ומעודכנת יותר משאר המחלקות בגדוד. יחד עם זאת הקפיד ישראל מאוד על קיום מצוות ודקדק על קוצו של יוד במילוין. עד מהרה מצא עצמו בתפקיד דוברם של "החברה הדתיים" שבין חיילי הפלוגה והיה דואג להם ורב את ריבם. מרצו היה בלתי נדלה. תמיד היה מספיק לעשות הכל ומעולם לא שמעו אותו אומר: "עכשו אין לי זמן, תבוא אחר כך". במלחמת יום-הכיפורים השתתף ישראל בקרבות הבלימה הקשים שניהלו כוחותינו ברמת הגולן נגד הצבא הסורי הפולש. ביום י"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1973), עלתה פלוגת הסיור שלו על מארב של חיילי קומנדו סורים באזור בוקעתה. בהסתערות להשמדת המארב,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

נפגע ישראל ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי
בהר-הרצל. השאיר אחריו הורים ושלושה אחים. לאחר נופלו הועלה
לדרגת סמל.

